

DOMUS

de casa a llar

Núria Nogué Gallén

Art, tecnologia i impressió
Grup T1
Any: 2024
Professora: Montse Carreño

Abstract

Un fet tan important com és la compra d'una casa és el que marca l'inici d'aquest projecte. Per dur-lo a terme s'ha generat una carpeta a partir de la recopilació, tant de tota la paperassa burocràtica que envolta aquest fet, com de fotografies quotidianes que s'han anat prenent durant el procés en què la casa desconeguda ha anat esdevenint llar. Dintre d'aquesta carpeta hi ha un apartat especial per l'espai del jardí, un element decisiu que va marcar la tria d'aquesta casa, que sempre havíem anhelat i que em connecta a la meva infància, amb el camp i amb la natura.

Es tracta d'un projecte en el qual es veuen enllaçats la fredor dels documents oficials amb la proximitat de les fotografies casolanes, aquí es pot entreveure tant el vertigen de totes les obligacions, perills i amenaces que comporta un compromís tan important, com a la vegada, la il·lusió i mirada cap al futur de qui s'embarca en un gran projecte.

Paraules clau: casa, llar, quotidianitat, vida, futur, pors

Índex

Antecedents	5
Referents <i>Sophie Calle</i>	8
Referents <i>Maria Teresa Hincapié</i>	10
El refugi	12
La carpeta	16
Conclusions	26
Fonts documentals	27

Antecedents

Aquest projecte, inevitablement, està relacionat amb projectes anteriors que han servit per conduir a poc a poc fins al tema que ara ens ocupa. Per començar en el projecte *Con-tinere* ja es podia intuir una preocupació pels moments i la figura de la casa hi apareixia com un contenidor que emmagatzemava records passats.

La peça final consistia en una sèrie presentada en forma de llibre, que pretenia guardar i preservar els records com una col·lecció, tanmateix, en aquest cas la motivació estava arrelada al passat, donant-li un sentit de caràcter més aviat nostàlgic.

No obstant això, el projecte actual parla sobre el present més immediat, ja que la casa està sent coneguda i explorada, però també hi apareix aquest interès per la natura que envolta la casa, que no deixa de ser, al mateix temps, aquest anhel del jardí de la infància.

Figura 1: *Con-tinere*. Núria Nogué, 2021, Llibre d'artista, aiguafort.

Figura 2: *Con-tinere*. Núria Nogué, 2021, col·lecció de 5 gravats, aiguafort.

Figura 3: *Con-tinere*. Núria Nogué, 2021, detall.

Posteriorment, va sorgir *Momentari* que també es caracteritzava per l'acció de col·leccionar i guardar. De la mateixa manera, es tracta d'un conjunt ampliable, concretament de deu capsas que contenen il·lustracions de moments del dia a dia per tal de ser guardats, en aquest cas, però, s'acompanyen de fitxes que recorden als herbaris científics i que ajuden a guardar-ne el record podent revisitar-los. Aquest últim treball ja marca un pas endavant, que passa de la nostàlgia a l'interès per atrapar els moments quotidians del dia a dia.

El seu format arxivístic ha servit de punt de partida per a continuar utilitzant un llenguatge d'arxiu en el projecte actual, ja que s'apropa a la idea de guardar moments, però d'una manera més pràctica i compacta, com és una carpeta.

Figura 4: *Momentari*. Núria Nogué, 2022, col·lecció de 10 peces. Capsa de cartó i guix, imants d'argila, fotografies i grafit sobre paper.

Figura 5: *Momentari*. Núria Nogué, 2022, detall.

Figura 6: *Momentari*. Núria Nogué, 2022, Llibre d'artista, cartró i paper impressos.

Finalment, el projecte en què vaig treballar prèviament al que ens ocupa és *Parar taula (amb dos gats)*, aquest projecte, pretén ser un reflex de la poètica que s'amaga dins la rutina i la quotidianitat. El ritual de parar taula, tan necessari per menjar i conseqüentment necessari per viure, té molts punts en comú amb tot aquest projecte, com ara, la rutina i la cura dels altres i d'un mateix.

En l'actual projecte, la quotidianitat hi és molt present, ja que influeix en la vivència de la casa i en les fotografies s'hi poden veure moments íntims del dia a dia. Això fa evident la importància que va tenir treballar aquesta temàtica per poder-la continuar desenvolupant en l'actualitat.

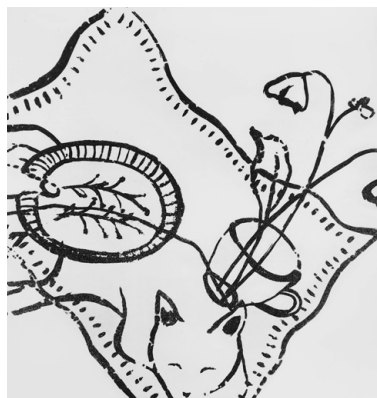

Figura 7: *Mantell*. Núria Nogué, 2022, aiguatinta al sucre en planxa de Zinc. 50 x 50 cm.

Figura 8: *Mans*. Núria Nogué, 2022, gravat de vernís tou en planxa de Zinc. 50 x 50 cm

Figura 9: *Taula parada*. Núria Nogué, 2022, aiguatinta al sucre en planxa de Zinc. 50 x 50 cm

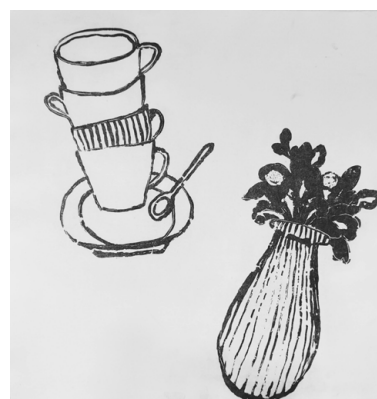

Figura 10: *Gerro*. Núria Nogué, 2022, aiguatinta al sucre en planxa de Zinc. 50 x 50 cm.

Figura 11: *Cura*. Núria Nogué, 2022, aiguatinta al sucre en planxa de Zinc. 19 x 19, 5 cm.

Figura 12: *Magranes*. Núria Nogué, 2022, gravat de vernís tou en planxa de Zinc. 50 x 50 cm.

Referents

Sophie Calle

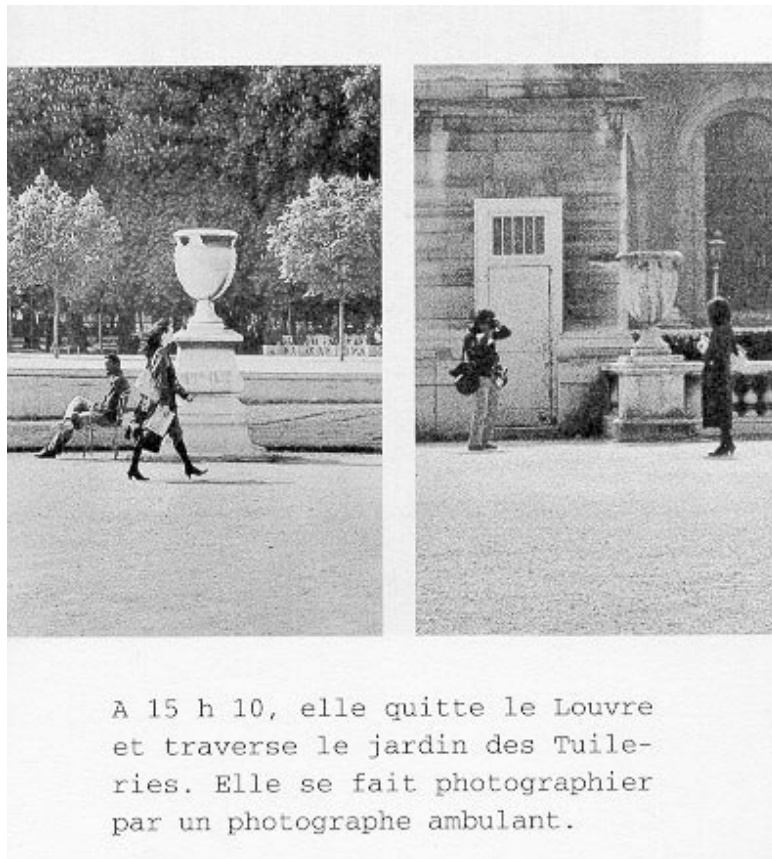

Figura 13: *Le détective*. Sophie Calle, 1981, [Fotografia]

Figura 14: *The Hotel*. Sophie Calle, 1981. [Fotografia]

Sovint en els meus treballs han influït els treballs artístics de la Sophie Calle, ja que la seva trajectòria artística sempre ha estat estretament vinculada amb la seva trajectòria vital. Les seves obres passen per temes tan universals com són les relacions de parella, el sexe, la bellesa, el dolor, la mort, etc. A més a més, en molts d'ells utilitza una metodologia de documentació i arxivística, com per exemple, durant el 1978 i el 1979, quan Sophie Calle va seguir aleatòriament a persones desconegudes pels carrers de París, i els va fer fotografies sense que aquestes se n'adonessin. També anotava les rutes que realitzaven, les seves accions i activitats, i les seves pròpies impressions sobre aquests subjectes. L'obra *Filatures parisiennes* recull tots aquests materials en diferents blocs de notes en els quals s'inclouen tant algunes de les fotografies com els textos i anotacions de l'artista. D'aquesta manera Calle s'introdueix en la quotidianitat dels altres.

Generalment, la majoria de les seves obres tenen un component voyeur, ja que es dedica a endinsar-se en la quotidianitat dels altres.

Tanmateix, a diferència de Calle els meus treballs se centren en la meua pròpia quotidianitat, tot i que resulta evident que la majoria d'aspectes de la quotidianitat de cadascú acostumen a ser compartits per la resta d'humans, perquè ens trobem inevitablement influenciats pel context i la cultura en el que ens trobem.

En aquest sentit, l'obra *Le détective* en la qual els papers s'inverteixen i és la mateixa artista qui es converteix en objecte de seguiment, es pot assimilar més als meus projectes que s'enfoquen directament en primera persona. Per a realitzar aquesta obra Sophie li va demanar a la seva mare que contractés un detectiu privat perquè la seguís durant una jornada, sense revelar-li el dia en concret en què aquesta acció d'espionatge es duria a terme. L'obra està composta per les fotografies preses pel detectiu i per l'informe que aquest va escriure, en el qual es relaten detalladament les activitats i trobades de Carrer al llarg d'aquest dia. ¹

¹ Laudo, I. (2017, Gener). *LA INTIMIDAD DE LOS OTROS Y SOPHIE CALLE*. temas de Psicoanálisis, (13). Recuperat el 26 d'Abril de 2024, de <https://www.temasdepsicoanalisis>.

Maria Teresa Hincapié

Figura 15: *Esta tierra es mi cuerpo*, Maria Teresa Hincapié, 1992. [Performance]

En un treball com aquest, no podia deixar d'anomenar a Maria Teresa Hincapié, que, a través de les seves accions performatives es rebel·la contra el consumisme i la desconexió amb l'entorn, provocats pel ritme frenètic pel qual es regeixen els nostres dies. Per aquesta raó les seves accions tenen com a objectiu principal realçar la senzillesa i l'espiritualitat com a mitjà de resistència davant l'aïllament i la individualització de la societat, això ho aconsegueix principalment, transformant en poesia les pràctiques del dia a dia, en les que tots ens podem veure reflectits.

Una de les accions més significatives de l'artista en què la presència de la quotidianitat és més clara és *Una cosa és una cosa*, en la qual es dedica a ordenar objectes propis del seu dia a dia. En el transcurs d'aquesta acció s'estableix una cadena d'objectes connectats entre si, les associacions que s'estableixen entre aquests estan relacionades amb la seva experiència amb els objectes i no en el significat general dels objectes. Atès que es tracta d'objectes quotidians que ens són familiars es posa en evidència tot allò que compartim tot i el fet de ser diferents i també s'estableix una connexió entre els espectadors i testimonis d'aquesta acció.

D'altra banda, es troben les seves pràctiques relacionades amb el fet de caminar i la lentitud, una de les característiques principals de les seves accions era, precisament, la durada d'aquestes, ja que les seves performances eren de llarga duració. Es podria dir, llavors, que d'aquesta manera combatia l'acceleració del consumisme i focalitzava l'atenció en el moviment, la reflexió i el propi cos, reprenent així l'espiritualitat i la consciència del jo. Això connecta perfectament amb la idea de pausa i calma, hem de parar per poder observar i no només veure.

A més a més, seguint amb cerca de connexió entre la persona i l'entorn, hi ha una sèrie de performance que mostren les reflexions de l'artista pel que fa a la relació de l'ésser humà amb la natura, un exemple d'això n'és *Esta tierra es mi cuerpo*, en la qual durant tres dies l'artista viu en el jardí d'una casa museu, aquests tres dies els passa dormint sota un arbre i compartint l'espai amb tres conills. La tècnica es basava en accions senzilles, com caminar, dormir, sembrar, respirar i contemplar l'entorn, que competien amb la inestabilitat de l'actualitat del moment i que actualment podem veure com ha anat augmentant durant els darrers anys.

Aquesta última performance m'interessa especialment, amb relació al llibret dedicat al jardí, mentre ella es relaciona amb la natura a través d'accions en directe, jo ho porto al meu terreny, plasmant la meua relació amb el jardí en reflexions i imatges en un llibre.

El refugi

Per ficar en context aquest projecte cal entendre el significat del seu títol, domus ve del llatí i vol dir casa, tanmateix, això seria una mica simplista tenint en compte que es tracta d'una peça sobre la casa, però, el que realment m'interessa d'aquesta paraula és el fet que tingui dues accepcions que engloben perfectament el conjunt del projecte, ja que Domus també es refereix al nucli que forma part de la casa, o sigui la família.

La peça final es tracta d'una carpeta que conté diversos documents que formen part del procés de compravenda de casa nostra i del nostre procés personal dins aquesta per adaptar-nos-hi, sentir-la nostra i fer-la la nostra llar. Es tracta d'un treball molt íntim, però a la vegada públic i humà perquè és quelcom amb el que molta gent que hagi passat per aquest procés es pot identificar.

En el context socioeconòmic actual que dues persones joves es comprin una casa sense cap ajuda és complicat, els salaris baixos i els elevats preus del lloguer fan molt difícil estalviar, no obstant això, tot i la inestabilitat sempre havíem volgut tenir un habitatge propi, que en el meu entendre era la manera de tenir quelcom segur i inamovible, tot i que això tampoc sigui del tot cert, ja que, per desgràcia, hi ha moltes maneres de perdre una casa, que queden perfectament detallades en els documents del contracte hipotecari i amb els que vaig anar empal·lidint a mesura que la notària els anava llegint.

Si una cosa és certa, en el moment en què estem vivint, és que comprar-se una casa és un acte de fe molt gran, es necessita molta il·lusió i esperança perquè s'ha de tenir molta confiança que el futur anirà bé per embarcar-se en un compromís tan important a tan llarg termini.

El filòsof Josep Maria esquiroi reflexionava en una entrevista sobre el concepte de la casa i la llar, en ella deia que la funció principal de la llar és la de la protecció, confiança i calidesa davant de la vida i del món. Esquiroi que parla al seu llibre *La resistència íntima: assaig d'una filosofia de la proximitat*² sobre la necessitat de les relacions i la proximitat en el nostre dia a dia, afegeix que aquesta seguretat es genera amb moviments de reunió i proximitat amb les persones, ja que la companyonia i l'amistat també fan la funció de recer.

Tanmateix, adaptar-se a una nova casa pot ser difícil en un principi, perquè estàs deixant enrere un lloc familiar i còmode per a entrar en un entorn desconegut. Pot portar temps acostumar-se a la distribució de la casa, trobar on estan les coses, i crear una sensació de llar en un nou espai. A més, és normal sentir nostàlgia pel lloc anterior i enfrontar-se a la tasca d'organitzar i decorar la nova casa pot resultar aclaparador. No obstant això, amb el temps i una mica de paciència, és possible crear una nova llar acollidora i familiar en el qual sentir-se còmode i feliç.

² Esquiroi, J. M. (2015). *La resistència íntima: assaig d'una filosofia de la proximitat*. Quercus.

En el procés d'adaptació a la nostra nova casa, que ha estat ple de canvis i molt sobtat, han estat molt importants els vincles dels quals parlava esquiroi, no només perquè ens han ajudat amb moltes feines que sols no haguéssim pogut fer sinó també perquè obrir-los les portes i compartir la casa des de l'inici amb aquells que estimem ens ha unit a aquesta d'una manera més profunda, creant vivències i moments de família i amistat des de molt aviat.

L'hospitalitat, que és del que estic parlant, és una pràctica que s'està perdent arran de l'individualisme al qual la nostra societat s'ha vist abocada els darrers anys, tallant els vincles socials i convertint-nos en individus egocèntrics i centrats en el jo. Marina Garcés té una frase preciosa que diu "És impossible ser només un individu. Ho diu el nostre cos, la seva gana, el seu fred, la marca del seu melic, buit present que sutura el llaç perdut. Ho diu la nostra veu, amb tots els accents i tonalitats dels nostres mons lingüístics i afectius incorporats. Ho diu la nostra imaginació, capaç de compondre's en realitats conegudes i desconegudes per crear altres sentits i altres realitats" ³.

És a dir, necessitem a l'altre i relacionar-nos amb els elements que constitueixen el nostre entorn més pròxim per existir i resistir. La proximitat ens manté connectats amb la realitat i els béns substancials de la vida i també és casa en el sentit metafòric de la paraula, és el que ens protegeix de l'inhòspit i el lloc on podem tornar.

D'altra banda, el més important perquè ens comencéssim a sentir a casa va ser la quotidianitat, vivint la casa hem generat aquesta intimitat necessària per poder dir-li llar.

Al llarg de projectes anteriors aquest concepte ha estat molt important per a mi, com diu Josep Maria Esquiroi al seu llibre, la plenitud de la vida quotidiana és quelcom a l'abast de la majoria de nosaltres mentre que a la resta d'utopies hi poden accedir només uns quants.

Per tant, la manera de convertir aquesta casa en una llar ha estat crear un entorn íntim segur, un espai acollidor i hospitalari en què hom es pugui sentir a gust i a poc a poc cuidar l'espai, arreglar els imperfectes, recórrer el jardí, explorar l'entorn i fer-la nostra.

Finalment, no puc passar per alt anomenar una pel·lícula que ha estat molt inspiradora tant per aquest projecte com per projectes anteriors, aquesta és la pel·lícula *Paterson*, de Jim Jarmuch ⁴.

Es tracta d'un film carregat de poesia i intimitat, que explica el dia a dia d'un conductor d'autobús anomenat Paterson, aquest escriu poesia i viu a la localitat amb el seu mateix nom Paterson, té una rutina molt marcada per la seva feina i si el seu dia a dia depengués només d'ell tots els dies serien iguals, però, en canvi, es veuen alterats per la relació amb el seu entorn i les persones que en formen part. En poques paraules, aquesta història és una poesia a la quotidianitat, sense fets grandiloqüents, només la bellesa que forma part del dia a dia.

³ Garcés, M. (2013). *Un mundo común*. Edicions Bellaterra.

⁴ Jarmusch, J. (Director). (2016). *Paterson* [Pel·lícula]. Animal Kingdom, Amazon Studios, K5 Film.

Un dels poemes que surt a la pel·lícula, citat pel protagonista, és del poeta William Carlos Williams que també feia poesia de la quotidianitat:

This Is Just To Say

*I have eaten
the plums
that were in
the icebox
and which
you were probably
saving
for breakfast
Forgive me
they were delicious
so sweet
and so cold*⁵

De la mateixa manera que Carlos Williams feia en els seus poemes, el protagonista de la pel·lícula escriu poemes sobre allò que té a prop, com és ara el poema titulat *Poema d'amor* en el qual descriu, amb gran delicadesa i bellesa, la nova marca de llumins que compren ara a casa i que els agrada més que l'anterior, es tracta d'un poema, que, com els altres poemes que apareixen a la pel·lícula està escrit originàriament per Ron Padget:

Love Poem

*We have plenty of matches in our house
We keep them on hand always
Currently our favourite brand
Is Ohio Blue Tip
Though we used to prefer Diamond Brand
That was before we discovered
Ohio Blue Tip matches
They are excellently packaged
Sturdy little boxes
With dark and light blue and white labels
With words lettered
In the shape of a megaphone
As if to say even louder to the world
Here is the most beautiful match in the world
It's one-and-a-half-inch soft pine stem*

⁵ William Carlos Williams - *poems* -. (2014). Poem Hunter. Recuperat el 10 de maig de 2024, de https://www.poemhunter.com/i/ebooks/pdf/william_carlos_williams_2004_9.pdf

*Capped by a grainy dark purple head
So sober and furious and stubbornly ready
To burst into flame
Lighting, perhaps the cigarette of the woman you love
For the first time
And it was never really the same after that
All this will we give you That is what you gave me
I become the cigarette and you the match
Or I the match and you the cigarette*

Blazing with kisses that smoulder towards heaven ⁶

⁶ Jarmusch, J. (Director). (2016). *Paterson* [Pel·lícula]. Animal Kingdom, Amazon Studios, K5 Film.

La carpeta

La peça final d'aquest projecte és una carpeta que recull tota la història de la compra de la casa, a més serveix per explicar els primers dies vivint en la casa i convertint-la en llar.

La carpeta funciona molt bé conceptualment, ja que és un recurs arxivístic molt propi de l'oficina, com podria ser la carpeta on es guarda la paperassa notarial, però a la vegada serveix com a arxiu memorístic, de records i moments, com un àlbum de fotografies familiar.

Es tracta d'un recorregut per transitar aquest procés inicial que passa per fotografies, reflexions i paperassa pròpia dels processos de compra-venda. En aquest sentit, contrasten elements molt íntims i propers com són les fotografies amateurs que hem anat fent espontàniament de la nostra vida a la casa, amb aquests elements burocràtics, que són freds, però molt necessaris per explicar que significa realment comprar una casa.

En obrir la carpeta, es troben diverses coses que permeten explorar el nostre procés, d'una banda, hi ha dos llibres i un feix de documents units per un fixador d'oficina, que cal desmuntar per tal de fullejar i desplegar tot el contingut. D'altra banda, hi ha totes les fotografies guardades en una funda interior de la carpeta que es poden escampar i mirar en con-

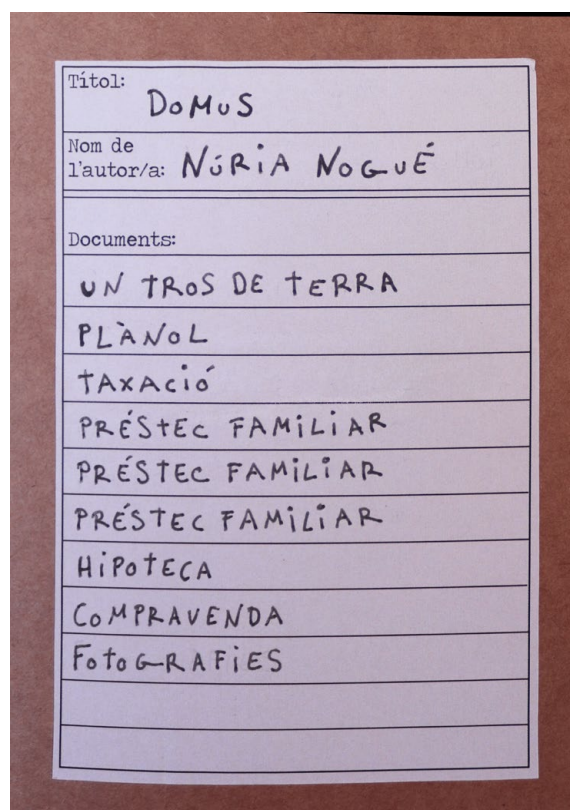

Figura 16: *Domus*. Núria Nogué, 2024, detall de la portada. [Publicació]

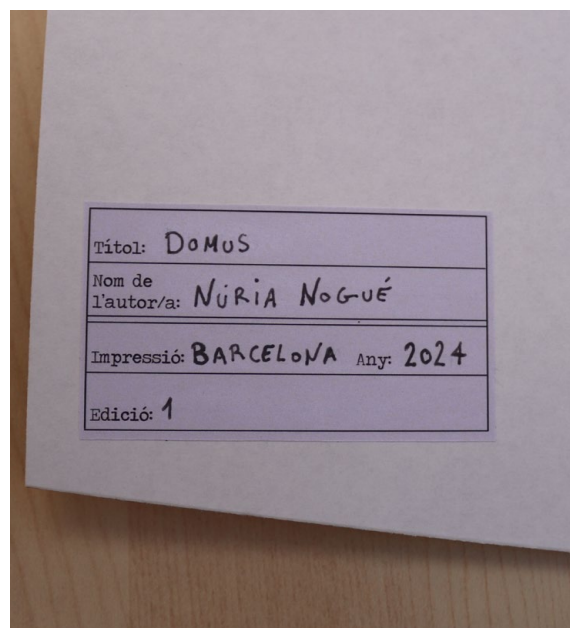

Figura 17: *Domus*. Núria Nogué, 2024, detall interior. [Publicació]

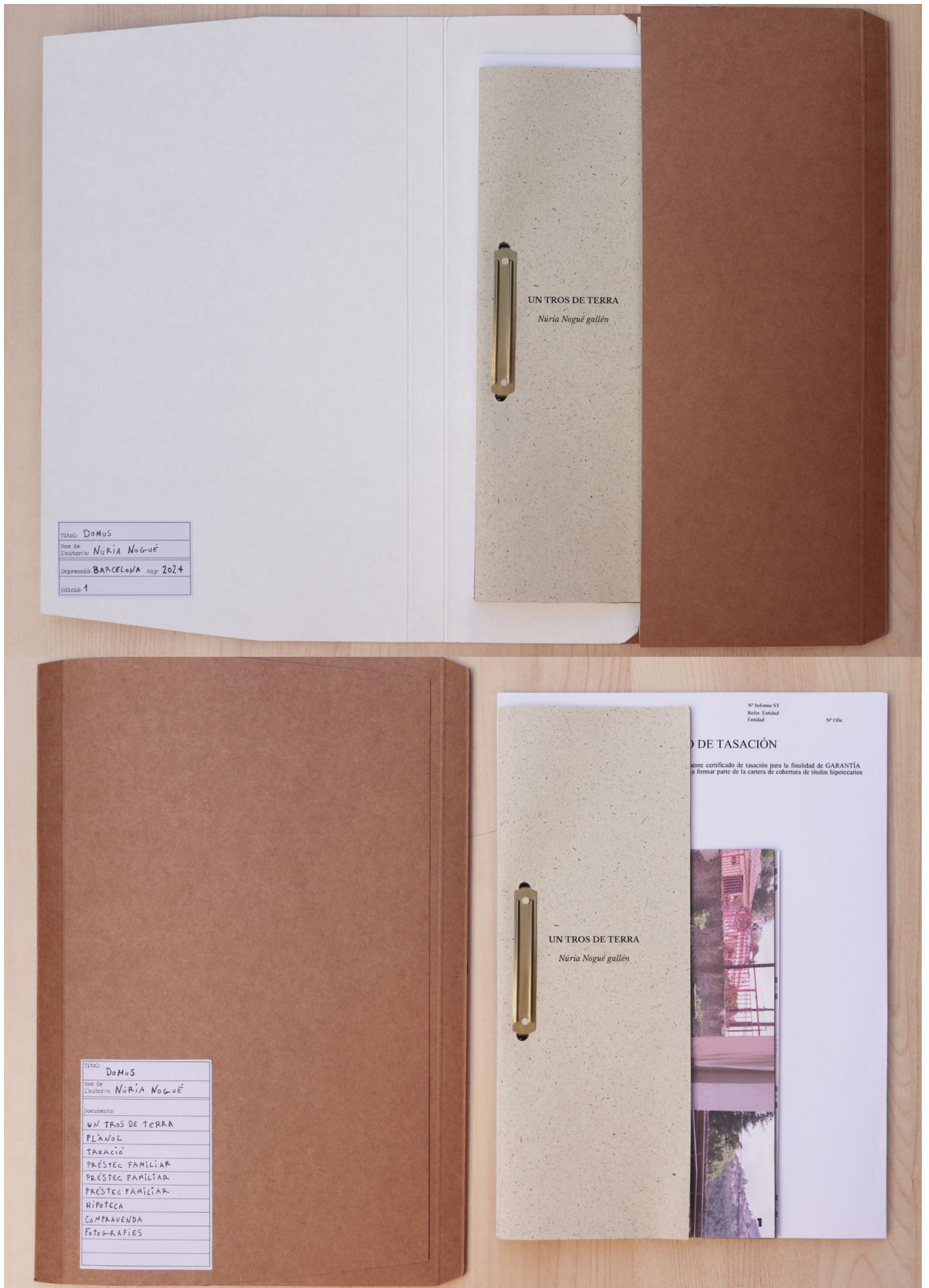

Figura 18: Domus. Núria Nogué, 2024, [Publicació].

Figura 19: Domus. Núria Nogué, 2024, [Publicació].

Entre els documents hi ha un llibre amb títol propi que es diu *Un tros de terra*, es tracta d'un monogràfic sobre el jardí, aquest conté reflexions il·lustrades amb fotografies i gravats fets durant els primers mesos la casa. El perquè del títol és molt simple, un tros de terra és tot el que sempre havíem volgut tenir, per plantar, per compartir, per menjar, per respirar, per prendre el sol i veure la pluja caure i ara aquest anhel s'ha fet realitat. En el llibre es pot veure la rehabilitació del jardí i alguns gravats d'un animal tan especial com és la gallina, que ens inspira a continuar arreglant aquest espai i tenint-ne cura per poder tenir-hi gallines en un futur, un somni que pensàvem que no seria possible perquè no es poden tenir en qualsevol lloc. Les imatges del galliner rovellat i desmuntat mostren la feina que encara queda per fer i l'exercici de paciència que significa la cura de la natura, a més també serveix per entendre el constant canvi que significa tenir una casa pròpia en la qual sempre hi ha coses per fer i sempre hi ha la mirada posada en projectes futurs.

En arribar a la casa es tractava d'un terreny ple de deixalles i males herbes que vam arreglar amb l'ajuda de la família. El procés de neteja va portar un temps, el primer que va fer el meu pare va ser esporgar el nespren que presidia el jardí amb la meitat de les branques mig seques. Més tard vam arrencar les males herbes i vam preparar-la terra per plantar el nostre hortet.

Com ja s'ha dit la casa és font de caliu, aquest també remet a la cura, la cura als altres o a un mateix, cuinar és cura, l'hospitalitat es cura, descansar és cura i cuidar a un altre ésser viu també és cura. Cuidar un jardí, o d'una sola planta també és una manera de transmetre afecte i cura cap a un altre ésser viu, que en un moment com l'actual, en què estem tan desconnectats de la resta d'éssers vius ens és més necessari.

Els espais són cada cop menys amables, i es tornen més urgents aquests parèntesis naturals, que contribueixen a la serenitat, la dissolució momentània del ego i a l'observació desprejudiciada de la realitat.

A més a més, el contacte amb la natura ens allunya del ritme accelerat dels nostres dies i ens arrela a la terra, a allò que és senzill i bell. Com bé diu Santiago Baruete, autor de *Jardinosofía: una historia filosófica de los jardines*, "Treballar la terra ens alleuja el desassossec que sentim moltes vegades quan anem per la celeritat, pel consumisme, pels ritmes de la nostra societat. Ens fa retrobar amb la naturalesa i acostar-nos als ritmes naturals. Ens ajuda a suspendre el pensament, a buidar la ment... quin millor mindfulness que cuidar un hort?"⁷

D'altra banda, darrere aquest llibret hi ha un altre llibre, es tracta d'un desplegable que funciona com una presentació visual i espacial de la casa a través de fotografies i un plànol. Les fotografies apareixen en el llibret per l'ordre en què es visita la casa i per la part de darrere, en desplegar-lo trobem un plànol en format pòster que acompanya les fotografies per tal de situar-les en l'espai físic i ubicar-s'hi.

La distribució dels elements genera un recorregut visual per la casa, mentre es passen les pàgines del llibre per ordre, després el fet de desplegar-lo i girar-lo unit a les dimensions finals d'aquest, que són 42 x 59,4 cm fa que es generi el moviment natural d'obrir un mapa per explorar un indret.

D'aquesta manera he volgut reproduir la forma en què nosaltres vam començar a conèixer la casa abans de ser-hi físicament, ja que durant mesos revisitàvem aquest plànol i les fotografies que teníem i ens projectàvem dins.

⁷ Blasco, L. (2019, November 16). Qué es la "jardinosofía" y qué puede enseñarte sobre la búsqueda de la felicidad. BBC. Retrieved May 29, 2024, from <https://www.bbc.com/mundo/noticias-50069457>

Figura 20: *Domus. Un tros de terra.* Núria Nogué, 2024, detall del llibre, paper d'herba assecada al sol. 10,5 x 29,7cm [Publicació]

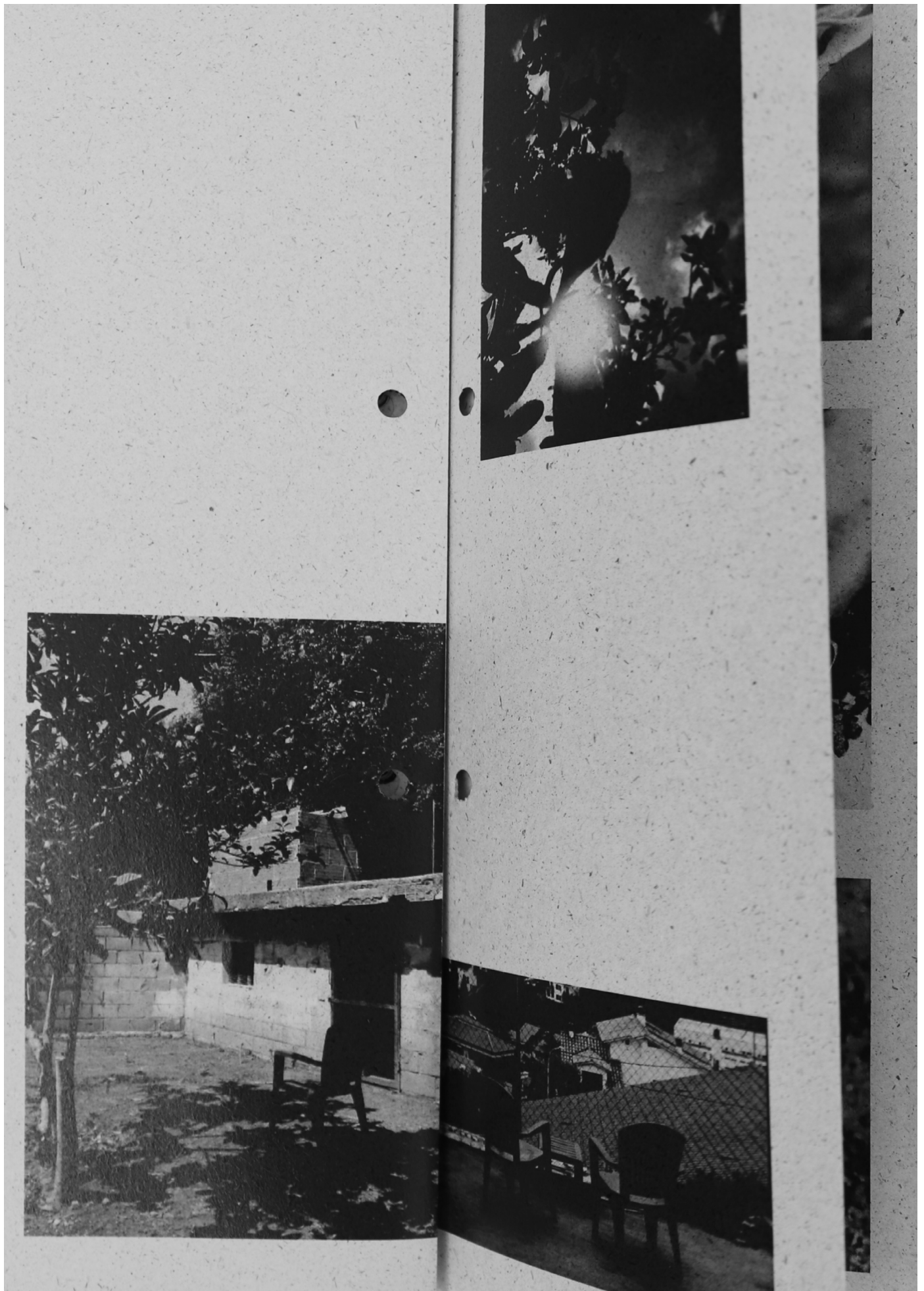

Figura 21: *Domus. Un tros de terra.* Núria Nogué, 2024, detall del llibre, paper d'herba assecada al sol. 10,5 x 29,7cm [Publicació]

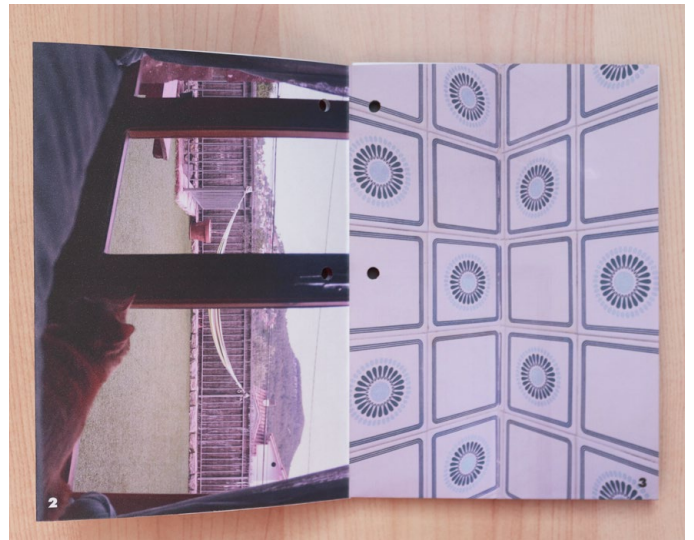

Figura 22:
Domus. Plànol. Núria Nogué,
2024, Llibre desplegable tancat,
14,8 × 21 cm [Publicació]

Figura 23: Domus. Plànol. Núria Nogué, 2024, Llibre desplegable obert. 42 x 59,4 cm. [Publicació]

Finalment, arriba l'apartat més tediós i a la vegada el més important. Aquí es troba tota la documentació de la compra de la casa, per l'ordre en què la vam rebre, d'una banda, el document de taxació en el que s'han deixat les parts més importants, esborrant totes les demés, com són la descripció del habitatge i les fotografies de la casa abans que fos habitada per nosaltres, aquestes fotografies contrasten amb les altres mostrant la casa per habitar i la casa habitada. A continuació es poden veure els documents dels préstecs que ens van fer alguns membres de la nostra família, sense el suport dels quals aquesta compra no hauria estat possible, és una mostra d'amor que tot i poder semblar frívola perquè és econòmica, és important perquè ens ensenya que sempre podem comptar amb l'ajuda d'aquells que ens estimen sigui del tipus que sigui sempre que estigui a les seves mans.

Després d'això trobem el préstec hipotecari, en el que esborrant les parts prescindibles s'han deixat aquelles parts que d'alguna manera resultaven descriptives per entendre de què tractava exactament aquest document, però, d'altra banda, també he deixat les que personalment em van resultar impactants en el moment de la lectura al notari, aquestes són aquelles en què es descriu totes les conseqüències que tindria l'impagament de la hipoteca, com ens podríem quedar sense aquesta casa que tant hem anhelat, que tant estem cuidant i que ja és casa nostra a hores d'ara. Aquestes pàgines són les que fan tocar de peus a terra i veure la importància del que hem fet i el compromís que significa això. En una d'elles hi ha una frase que escrita en majúscules i negreta cau com una llosa, la data del primer pagament i la de l'últim: **UNO DE MAYO DE DOS MIL VEINTICUATRO i UNO DE MARZO DE DOS MIL CINCUENTA Y CUATRO.**

Finalment, l'últim document és el contracte de compravenda, el document definitiu que diu que la casa és nostra i que posa fi al procés de nervis, impaciència i cansament que vam passar durant tots aquells mesos i que també posa fi al projecte. La frase final, també escrita en majúscules és el tancament perfecte: DOY FE.

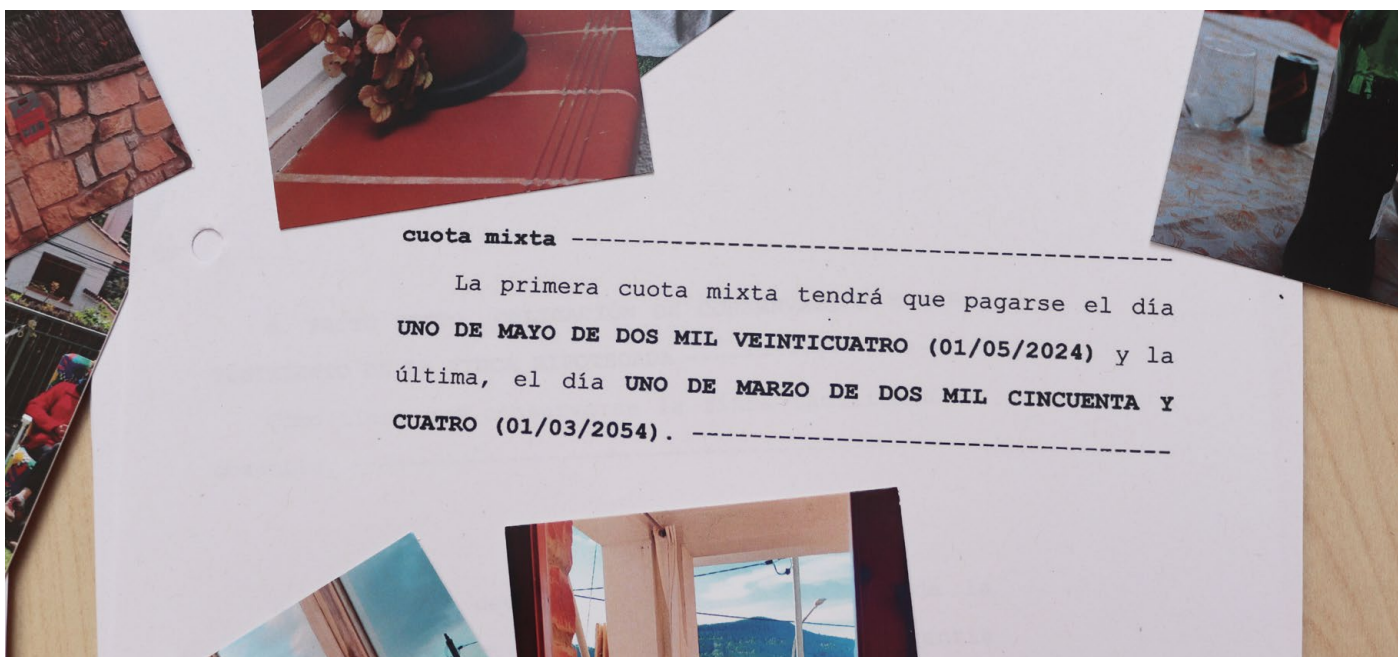

Figura 24: *Domus. Documents.* Núria Nogué, 2024, Document oficial manipulat, detall, 21 x 29,7 cm. [Publicació]

Figura 25: Domus. Documents. Núria Nogué, 2024, Document oficials manipulats. 21 x 29,7 cm. [Publicació]

Conclusions

Per concloure, després de tot el procés dut a terme puc dir que aquest treball ha estat molt enriquidor en molts aspectes, per començar el format final és molt diferent del que estava acostumada a fer fins ara, veure que es pot fer art d'una manera que no implica fer una exposició de peces artístiques, com serien escultures, quadres, dibuixos, etc. Ha ampliat les meves opcions per a projectes futurs. La publicació és un format compacte que pot donar molt joc, en el que s'hi pot utilitzar molts materials que poden acompanyar al sentit que se li vulgui donar al projecte.

Per exemple en el meu cas, utilitzant materials típics d'oficina he reforçat la idea que es tracta de la compravenda d'una casa, per tant els documents notariais es veuen integrats amb els documents de caràcter més personal, fent d'aquesta manera, dels clips el fixador o la carpeta un nexe entre els elements més personals i els més burocràtics.

A més a més, poder incloure els gravats, en el llibre en què precisament es reflexiona sobre la pausa i la paciència, que no deixen de ser una forma de dibuix, que porta un temps i du a certa abstracció mentre s'estan fent, és un detall que enriqueix el projecte, ja que aporta una tècnica més artesanal que s'integra perfectament amb les altres, que són digitals. A més, el temps dedicat a aquestes peces m'ha aportat nous coneixements sobre les tècniques principals utilitzades, per una banda, en termes de maquetació i edició i per l'altra en l'àmbit del gravat, ja que anteriorment havia treballat amb la tècnica de l'aiguafort, el vernís tou i el gravat en sucre i ara he introduït matrius diferents que requerien altres tècniques com serien el PVC i el Tetra Pak.

Aquestes tècniques em permetien més immediatesa a l'hora de representar allò que em venia al cap mentre estava al meu hort i proporcionaven característiques molt diferents dels gravats finals.

Per acabar, m'agradaria entrar en alguns aspectes millorables d'aquest projecte, per exemple, que pogués tractar-se d'una instal·lació de varies carpetes, que segurament li donaria més presència i seria un treball molt més ric, també és veritat que el temps del qual disposava no permetia tal desplegament.

D'altra banda, m'agradaria haver experimentat amb més materials a l'hora de triar els papers en els quals imprimir cada cosa, ja que vaig tirar endavant amb els primers que vaig provar, també degut a una qüestió de temps, no obstant això, probablement hauria trobat papers que em donessin resultats molt diferents i segurament en alguns casos el resultat hauria estat encara millor.

Fonts documentals

Bibliografia

Blasco, L. (2019). *Qué es la "jardinosofía" y qué puede enseñarte sobre la búsqueda de la felicidad*. BBC. Recuperat el 3 de Maig de 2024

Esquirol, J. M. (2015). *La resistència íntima: assaig d'una filosofia de la proximitat*. Quaderns Crema.

Garcés, M. (2013). *Un mundo común*. Edicions Bellaterra.

Jarmusch, J. (Director). (2016). *Paterson* [Pel·lícula]. Animal Kingdom, Amazon Studios, K5 Film.

Laudó, L. (2017, Gener). *LA INTIMIDAD DE LOS OTROS Y SOPHIE CALLE*. temas de Psicoanálisis, (13). Recuperat el 26 d'Abril de 2024, de <https://www.temasdepsicoanalisis>.

William Carlos Williams - poems -. (n.d.). Poem Hunter. Recuperat el 10 de Maig de 2024, de https://www.poemhunter.com/i/ebooks/pdf/william_carlos_williams_2004_9.pdf

Figures

Figura 1: Nogué, N. (2021). *Con-tinere* [Aiguafort]. Barcelona, Espanya.

Figura 2: Nogué, N. (2021). *Con-tinere* [Aiguafort]. Barcelona, Espanya.

Figura 3: Nogué, N. (2021). *Con-tinere* [Aiguafort]. Barcelona, Espanya.

Figura 4: Nogué, N. (2022). *Momentari* [Instal·lació]. Barcelona, Espanya.

Figura 5: Nogué, N. (2022). *Momentari* [Instal·lació]. Barcelona, Espanya.

Figura 6: Nogué, N. (2022). *Momentari* [Instal·lació]. Barcelona, Espanya.

Figura 7: Nogué, N. (2023) *Parar taula (amb dos gats), Mantell* [Aiguatinta al sucre], Barcelona, Espanya.

Figura 8: Nogué, N. (2023) *Parar taula (amb dos gats), Mans* [Vernís tou], Barcelona, Espanya.

Figura 9: Nogué, N. (2023) *Parar taula (amb dos gats), Taula parada* [Aiguatinta al sucre], Barcelona, Espanya.

Figura 10: Nogué, N. (2023) *Parar taula (amb dos gats), Gerro* [Aiguatinta al sucre], Barcelona, Espanya.

Figura 11: Nogué, N. (2023) *Parar taula (amb dos gats), Cura* [Aiguatinta al sucre], Barcelona, Espanya.

Figura 12: Nogué, N. (2023) *Parar taula (amb dos gats), Magranes* [Vernís tou], Barcelona, Espanya.

Figura 13: Calle, S. (1981). *Le détective* [Fotografia]. Paris, França. Recueprat el 26 d'Abril de 2024, de <https://www.temasdepsicoanalisis.org/2017/01/11/la-intimidad-de-los-otros-y-sophie-calle/>

Figura 14: Calle, S. (1981). *The hotel* [Fotografia]. Venecia, Italia. Recueprat el 26 d'Abril de 2024, de <https://www.e-flux.com/criticism/431570/sophie-calle-s-the-hotel>

Figura 15: Hincapié. M. T. (1992). *Esta tierra es mi cuerpo* [Performance]. Recuperat el 3 de Maig de 2024 de <http://performancelogia.blogspot.com/2007/08/mara-teresa-hinca-pi-jos-hernn-aguilar.html>

Figura 16: Nogué, N. (2024). *Domus* [Publicació]. Barcelona, Espanya.

Figura 17: Nogué, N. (2024). *Domus* [Publicació]. Barcelona, Espanya.

Figura 18: Nogué, N. (2024). *Domus* [Publicació]. Barcelona, Espanya.

Figura 19: Nogué, N. (2024). *Domus* [Publicació]. Barcelona, Espanya.

Figura 20: Nogué, N. (2024). *Domus, Un tros de terra* [Publicació]. Barcelona, Espanya.

Figura 21: Nogué, N. (2024). *Domus, Un tros de terra* [Publicació]. Barcelona, Espanya.

Figura 22: Nogué, N. (2024). *Domus, Plànol* [Publicació]. Barcelona, Espanya.

Figura 23: Nogué, N. (2024). *Domus, Plànol* [Publicació]. Barcelona, Espanya.

Figura 24: Nogué, N. (2024). *Domus, Documents* [Publicació]. Barcelona, Espanya.

Figura 25: Nogué, N. (2024). *Domus, Documents* [Publicació]. Barcelona, Espanya.